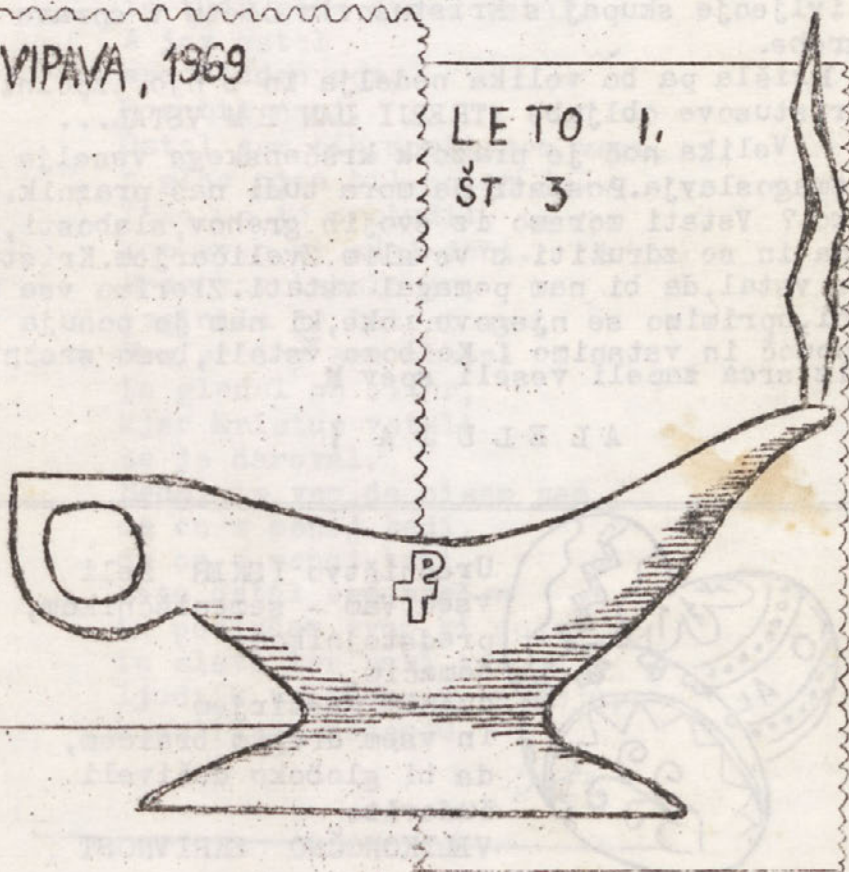

iskre

VIPAVA, 1969

LETO 1.

ŠT 3

Z A P O J V E S E L O : , O , K R I S T J A N I !

Štiridesetdnevni post se bliža koncu. Začel se je veliki teden. Koliko dogodkov in koliko skrivnosti bo pred nami v teh dneh ! Kako bomo doživljali te skrivnosti, je odvisno od tega, kako smo preživeli post.

Na veliki četrtek se bomo v duhu pridružili apostolom pri mizi zadnje večerje in se spominjali Kristusovih besed, s katerimi je postavil sv. mašo in najsvetejši zakrament. Mislimo tudi na besedo "To delajte v moj spomin ..."

Na veliki petek bomo spremljali Kristusa na Kalvarijo. Vzeli bomo vsak svoj križ in darovali svoje življenje skupaj s Kristusovim Očetu v spravo za grehe.

Prišla pa bo velika nedelja in z njo izpolnitev Kristusove obljube : TRETI DAN BOM VSTAL...

Velika noč je praznik krščanskega veselja in zmagovalstva. Postati pa mora tudi naš praznik. Kako ? Vstati moramo iz svojih grehov, slabosti, obupa in se združiti z vstalim Zveličarjem. Kristus je vstal, da bi nam pomagal vstati. Zkerimo vse moči, oprijemo se njegove roke, ki nam jo ponuja v pomoč in vstanimo ! Ko bomo vstali, bomo srečni, iz srca zapeli veseli spev M

A L E L U J A !

Uredništvo ISKER želi vsem Vam - semeniščnikom, predstojnikom, domačim, dušnim pastirjem in vsem drugim bračcem, da bi globoko doživeli čudovito VELIKONČNO SKRIVNOST

VELIKONOČNI ZVON

-3-

"Vstal je Kristus", poje zvon
pri farni cerkvi, glej,
a glas njegov drugačen je,
kot bil je vse doslej.

Ta zvon zveni,
da v moji duši vse kipi,
dattudi jaz naj se zovem,
da prišel čas je odrešenja,
da se zbudim iz sanj,
ki dušo so

uspavale, naj se zbudim,
se zveselim,
saj tudi zame Kristus
je trpel
in tudi zame danes vstal.

A jaz ostal
sem hladen ves,
Pozabil nanj.

Ostal sem tih, moril sem vest,
a glas njen bil močan je.
Tako me je prebudil,
kot zvon, ki zdaj doni.

Srce zavriskalo je,
izginila je žalost vsa.

Ves sročem sem obstal
in gledal na oltar,
kjer Kristus vstali
se je daroval.

Sedaj že vem, da nisem sam,
da on z menoj bedi,
da on z menoj trpi,
zato ostal sem srečen
in poslušam zvon, ki poje
in slavi ter vabi vse
ljudi k velikemu vstajenju,
k velikemu rešenju

Jože

VELIKONOČNO DOŽIVETJE

Iz spanja me je prebudilo praznično pozvanje pri farni cerkvi. Tisto jutro se mi je ždel glas zvonov še posebno slovesen in lep. Ležal sem in poslušal. Na orehu pod oknom sta skakala iz veje na vejo dva škorca, nad njima pa se je pozibavala sinička in žvrgolela. Začel sem razmišljati. Štirideset dni trpljenja je minilo, minil je veliki petek in danes je velika nedelja. Ta veliki dan, dan, ki ga ne bodo ljudje nikdar nehali praznovati, ker jih spominja na veliki dan, ko je vstal naš Zveličar.

"K vstajenju vabi" me je zmotila mama. Vstal sem, se oblekel v praznično obleko in odšel v cerkev. Bilo je lepo pomladno jutro, sonce je vstajalo. Pihal je rahel pomladni veter. Ob poti so rasle prve rože. Prijeten vonj vijolic me je spremljal vse vso pot do cerkve.

Cerkev je bila že vsa polna. Oltar je bil slovesno okrašen in po cerkvi so stala bandera. Te - daj so na koru zabučale orgle. Pred oltar je stopil župnik. Njegov obraz, prej vedno zaskrbljen, se je danes smehljajal, njegove ~~teinsae~~žarele v nekem čudnem ognju in njegov glas je oznanjal srečo. S kora se je oglasila vesela pesem: Zveličar naš je vstal...

S pevci na koru je zapela vsa cerkev. Starčki in upognjene žemice, otroci, žene in dekleta, možje vse je pelo. Z neopaznim pogledom sem šel od obraza do obraza in bral iz smehljajočih lic in svetlikajočih oči. Vsi ljudje so bili srečni. V srcih ni bilo prostora za skrb in žalost.

Vsak po svoje je hotel pokazati, da je srečen. Ta je molil, oni pel. Zahvala je prišla iz dna srca.

Po pesmi smo se razvrstili v procesijo. Spre - daj je stopal deček s križem, za njim otroci, potem župnik pod bogatim in okrašenim nebom, ki so ga nosili štirje možje. Za nebom je vihralo ~~bande~~rogato pa so se razvrstili možje in žene.

Tudi sedaj sem opazoval ljudi, ki so stopali v procesiji. Počasi sem šel med njimi in jih gledal. Pogled se mi je ustavil na starki. Njen suhi in

bledi obraz je bil danes ves svet, njene oči, ki so bile udrte globoko pod čelo, so se danes prečudno svetile in njena brezžoba usta so šepetala skoraj naglas:

"Hvala ti, Jezus, za teh 80 let življenja, hvala ti za otroke, hvala ti za vse dobro in hudo, ki sem ga doživela v življenju. Hvala? Tudi letos obvaruj, Jezus, moje otroke in vnuke, ki si jih do sedaj varoval! Daj nam lepega vremena. Daj, da ne bomo lačni, varuj nas vojne..."

Še in še je molila in se zahvaljevala in prosila.

Ozrl sem se na otroke. Celo njih je prevzela velika noč. S sklenjenimi rokami so stopali za križem.

Nato sem pogledal nazaj. Pogled mi je obvisel na ženi, ki bo kmalu postala mati. Tudi ona je molila, tiho je prosila Gospoda Življenja:

"O, Bog, ti veš, da nosim pod svojim srcem novo bitje. Daj, da bom srečno rodila. Daj, da bo otrok zdrav, bodi z menoj v tistih težkih trenutkih. Daj, da bom postala dobra mati svojim otrokom in zvesta svojemu možu..."

In kaj tedaj misli, mož, ki stopa zraven žene, vse zaverovane v molitev?

Tudi njegovo srce je danes ganjeno in tudi on prosi: "O, Bog, hvala za tako dobro ženo, hvala za bitje, ki ga nosi pod srcem. Obvaruj jo in jo ohrani, bodi z njo v težkih trenutkih, ko jaz sam ne bom mogel biti pri njej..."

Vsako srce danes moli, vsako srce se zahvaljuje in prosi.

Počasi se je procesija spet približala cerkvi. Ljudje so se spet razvrstili po klopeh. Sledila je maša. Ko maši so si ljudje želeli vesele praznike in se obogatiti s srečo in z ljubezni jo vračali na svoje domove.

Tudi jaz sem odšel. Odšel sem srečen in s pomladansko naravo bi najraje zapel: ALELUJA

VSTAJENJE

V rahlo tapčico ovita
je v meni beseda "vstajenje",
a nekje daleč se mi svita,
da je to odrešenje.

Vstajenje...

To pot je v nebo,
to ključ je edini,
ki odpira raj,
ko te zagrinja
smrti mrak.

Vstajenje...

Sveta beseda,
ki novo luč si prižgala,
ko si poguma mi dala
za novo življenje.

Vstajenje -
pot v večno življenje,
pot v nebo
k njemu,
ki želi ga videti oko.

"Vstajenje ! Vstajenje !"

Vvdušni odmeva

in iz srca grenkoba izginja,
dušo vesela misel prešinja,
svetla luč se v srcu razblinja.

Vstajenje ! Vstajenje !

Ostani mi pot v novo
življenje !

Jože

POMETAČ

-7-

Tedaj je bilo, ko so po ljubljanskih ulicah še ropotali zeleni vozovi tramvajev...

Tistega meglenega jesenskega jutra je odšel na delo tudi Tone. Bil je cestni pometlač. S svojim vozičkom za smeti, ki je škripal, kot da že dolga leta ne bi videl olja, je stopal proti mestnemu središču, kjer je bilo njegovo delovno mesto. Ko je šel mimo trga, se je sam pri sebi smejal vreščočemu kričanju prodajalk, ki so hvalile svoje pridelke. Mimogrede je kupil nekaj jabolk za malico in odšel naprej.

Čeprav je hodil mimo ljudi, ki jih je vsak dan srečaval, ga nihče ni pozdravil. Kdo bi pač pozdravljal navadnega cestnega pometlača? Sam pa je bil prestar, da bi pozdravljal ošabno mestno mladež. Mestne gospe so se celo na daleč ogibale njegovemu vozičku za smeti.

Prišel je na svoje delovno mesto. Ura je bila že nekaj čez šest. Tone je prijel za orodje in začel s svojim vsakdanjim delom.

Najprej je moral pospraviti park. Jezil se je nad tistimi, ki ne vidijo kričeče prebarvanih košev za smeti in mečejo odpadke kar po zelenicah in po poti, ki vodi med njimi.

Nato se je Tone lotil pometanja pločnikov. Tudi tu je bilo polno papirja in cigaretnih ogorkov. Ljudje so vrveli mimo Toneta kot mravlje. Nekateri so postajali pred izložbami, drugim se je mudilo kdo ve kam. Zaletavali so se vanj in dirjali naprej. Se opravičil se ni nihče. Seveda, kaj bi se opravičeval pometlaču!

Tone je bil slabe volje. Sredi dopoldneva je mrzli jesenski veter močneje zavel. Ljudje so si vihali ovratnike plaščev in stiskali roke v žep. Tone pa se je jezil, ker mu je veter z lip, ki so rasle ob cesti, nanesel na pločnike celo preprogo zlatorumenega listja. Veter se je igral z listi, ustvarjal je vrtince iz njih in jih poga-

njal v divji dir, da je šumelo kot bi tekli po pločnikih potoki in ustvarjal majhne slapove.

Končno je prišel čas za malico. Tone je odšel v park, na klopcó. Iz žepa je vzel jabolka, ki jih je zjutraj kupil na trgu, odvil je kruh in začel jesti. Premišljeval je.

Grenak je bil njegov kruh. Za borno plačo je moral dan za dnem z vozičkom za smeti, z lopato, metlo in drugim orodjem hoditi po ljubljanskih ulicah in garati... In ko se je po osmih urah težkega dela vračal domov, ga je čakala prazna in hladna soba v leseni baraki v predmestju. Žene ni imel več. Kmalu po poroki mu jo je po brala pljučnica. Ko je umrla, je kot brez uma taval po mestu. Tolažbe je iskal v pijači, a je nič našel. Drugič se ni poročil.

Otresel se je žalostnih misli. Od nekod so prileteli golobje. Razdrobil je košček kruha, ki mu je še ostal in jim ga natresel. Prav nič se ga niso bali. Niso se izogibali njegovi umazani in zašiti obleki. Veselo so se prepirali okrog njega in lovili koščke kruha. Tone se je nasmehnil.

Vstal je in odšel spet pometat. Okrog poldneva so se ukice skoraj izpraznile. Trgovine so se zapirale.

Pri neki izložbi sta stala zakonca in se pogovarjala. Njun otrok, kakšna tri leta mu je bilo, se je naveličal gledanja izložbe, v njej ni bilo igrač, njega pa je mikalo mesto. Onadva niti opazila nista, kdaj se jima je izmuznil za hitlo. Šel je na rob pločnika in opazoval avtomobile, ki so hiteli mimo, gledal jih je kot deveto čudo. Mahal je ljudem, ki so se vozili v njih in se smejal. Bil je kot zamaknjen. Tone je pometal naprej, le od časa do časa je pogledal otroka. Tedaj je pripekljal tramvaj. Moški in ženska se še zmenila nista za njegovo ropotanje. Ko se je Tone ozrl na otroka, je obstal kot vkopan... Mali je stal sredi tramvajskih tirov in dvigal ročico. Morda je mislil, da mu bo tramvaj ustavil, kakor oče z vozom, ko mu tako maha. Tone ni pomišljal. V nekaj skokih je bil pri otroku. Nagonsko

ga je potisnil na drugo stran tirov. Bil je zadnji trenutek. Čeprav je tramvaj močno zaviral, je Tone v naslednjem hipu začutil ostro bolečino v levi nogi. Tramvaj ga je oplazil. Ženska je prestrašeno zakričala, ko je zaslišala ropot in se je ozrla proti tramvaju. Tudi mož je bil ves zbezan. Pritekla sta k Tonetu, ki je ležal na tleh in se držal za bolečo nogo. Mati je objela otroka in ga vzela v naročje. Potem se je sklonila k Tonetu. Solza se ji je zablestela v očeh. Dolgo ni mogla spregovoriti. Nazadnje je iztisnila eno samo besedo: "Hvala..." Pod glavo mu je dala otrokov plašč. Čez nekaj trenutkov je vprašala: "Ali vas hudo boli?" Tone se je poskusil nasmehniti. "Saj ni nič hudega, gospa. Samo, da je mali živ..."

Mož, ki je šel klicat rešilni avto, se je vrnil. Amala je bila okrog Toneta velika gruča ljudi. "Kdo ve, odkod so se vzeli..." je pomislil Tone. Tedaj je zaslišal sireno rešilnega avtomobila. Ljudje so se umaknili. Ko so ga naložili na nosila, je Tone zastokal. V nogi ga je zabolelo, kot bi ga kdo zažedel z nožem.

V bolnici so ga takoj odnesli na operacijsko mizo.

"Komplikiran zlom leve noge. A vse bo še dobro", je pojasnil zdravnik zakoncema, ki sta prišla vprašat, kako je z rešiteljem njunega otroka.

Tone je ostal v bolnici. Naslednji dan so mu prinesli časopis. Pokazali so mu članek, ki je opisoval nesrečo. Tone je takoj zagledal svojo sliko. Oblečen je bil v delovno obleko. "Le kje so jo staknili..." je pomislil. "Najbrž v podjetju." Z velikimi črkami je pisalo:

REŠIL OTROKOVO ŽIVLJENJE

Tone se je nasmehnil in potem prebral ves sestavek. "Ah, ti novinarji! Iz vsake malenkosti napravijo senzacijo!"

V ponedeljek so ga prišli obiskat vsi trije novi znanci. Otrok mu je podal velik šop dišečih nageljnov. "Kako pa ti je ime?", ga je vprašal To-

ne. "Tonček", je kratko odgovoril mali.

"Tudi jaz sem bil nekoč Tonček...", je rekel To - ne in se zamislil. "Kako dolgo je že od tega..."

Mati je otroku nekaj zašepetala na uho. Tonček je zardel. Postalo mu je nerodno. Oče mu je rekel:

"No, kako se boš zahvalil gospodu, ki ti je rešil življenje?" Tonček je pozabil na besede, ki jih ga je naučila mati, da bi se z njimi zahvalil rešitelju. Nato se je opogumil in čisto po svoje povedal: "Hvala, stric, da stavi pomagal ustaviti vlak..." Tone in otrokovi starši so se dolgo smejali njegovi preprosti zahvali.

Potem so kramljali o raznih stvareh. Tone je bil vesel, da je dobil prijatelje. Prvič po ženini smrti je kdo z njim spet tako ljubeznivo govoril. Otrokovi starši so ga prosili tudi za nslov, da ga bodo lahko tudi doma kdaj obiskali, ali mu pisali. Pri srčno so se poslovili. Ko so odhajali, mu je Tonček veselo mahal, kot bi se mu hotel še enkrat zahvaliti, da mu je pomagal ustaviti "vlak".

Nato so odšli...

Tone je bil srečen. "Torej le nisem več tako sam na tem svetu..." Vesel je bil, da je rešil neko mlado življenje, vesel, da je nekoga osrečil.

Po sobi se je razlil omamen vonj rdečih nageljnov.

Zvone

...Roka Božja, na vekomaj usmiljena, je odprla nastožaj vsa okna, da so naglas zaklenketala. Sonce, ki je lilo in škropilo prej v potokih svojo luč, je v silnem loku planilo v cerkev, kakor je bilo in razlilo se je po nji mogočno jezero svetlobe, peneče se, vriskajoče visoko nazaj, do nebes.

"Te Deum laudamus!"

Župnikov glas je bil čist in jasn, čisto in jasno so mu odpevale orgle.

"Te Deum laudamus!"

Pred orglami je sedel stari organist in bil je mladenič. Lica so bila gladka, oči so se mu svetile.

"Te Deum laudamus"

-11-

Tam doli so se mahoma, kakor r. ukaz Božji vzdignili vsi, kolikor jih je bilo in zapeli so na glas veselo pesem o vstajenju in odrešenju.

Na nobenih ramah bremena več, na nobenem licu boilesti, grenkobe v nobenem srcu...

/Iva Cankar: Velika maša /

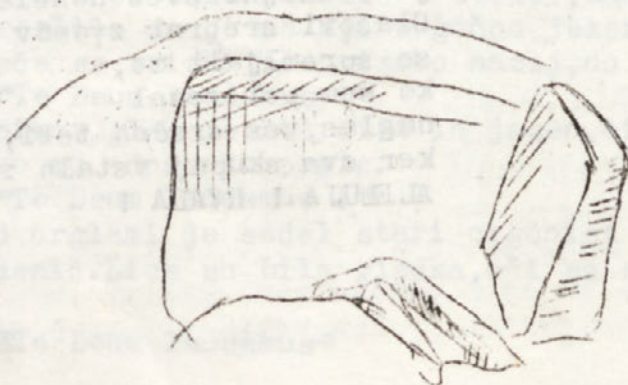
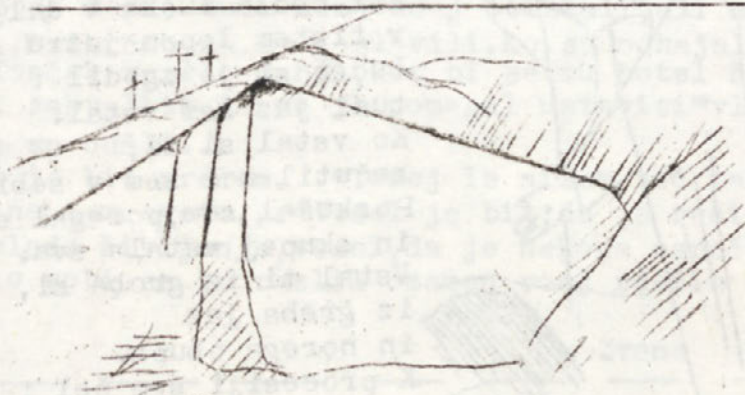
VELIKONOČNO JUTRO

V tistem tihem jutru,
ko peli vsi zvonovi
so slavo tebi, ki si vstal
in ki si bil svetel,
da sonce ob tebi bilo je
kot medla lučka v daljavi,
v tistem lepem jutru
čudež se je zgodil :
tudi jaz sem vstal.
Ko vstal si ti,
začutil moč sem v sebi.
Poskušal sem, pomagal si,
in skupaj vstala sva.
Vstal ti iz groba si,
iz greha jaz
in norega obupa.
K procesiji sem šel ;
bandera so vihrala
v rahlem pomladnem vetru
in glasna pesem
je v daljni svet donela.
Glasovi srebrni zvonov
so spremljali me,
ko sem pel vesel
naglas, ves srečen tebi,
ker sva skupaj vstala :
ALELUJA ! HVALA !

ALELUJA

Po temnih treh dneh ,
po težkih poteh,
po smrtni bolečini
se dvignil iz groba je
s svojo močjo,
premagal je smrt,
olajšal trpljenje,
prinesel je vsem odrešenje.
Veselo srce se kristjanu odpira,
in radostno vzklika :Aleluja !
A l e l u j a a ! ! !

Z VLAKOM

Švejk. modernih dni se v topli južnjaški noči, slabo razsvetljeni z električnimi svetilkami, predaja spominom. K stvarnosti ga kličejo rezki kliči in povelja kaplarjev, misli pa segajo in plavajo v preteklost; ki niti ni tako daleč.

V poznem zimskem popoldnevu se je Slavko znašel na ljubljanski železniški postaji. Tiri so bili prazni, po peronu se je sprehajalo nekaj ljudi. Slavkove misli so se rahlo dotikale doma in domačih. Bil je poln vtisov zadnjih dni; poziv, nagli izpiti, nato težko slovo od sošolcev, težavna pot zaradi snega, spet borno slovo od domačih po kratkih dneh počitnic, ki so mu še ostali. In zdaj... zdaj je na tisti poti, na poti v neznan, med popolnoma, neznane ljudi, na poti k ciljem mladostnih sanj, ko je še brez vsakega občutka za realnost gledal ravne vrste vojakov, delal lesene puške in streljal na sovražnika, ki so ga videle samo njegove čči.

Da, še vedno je ostalo vse to, ljubezen do vojaškega poklica, le da jo je zdaj občutil rezko in temno bel ločitve od vseh najdražjih, od sončne domačije. Zdaj ne bo več videl valovite slovenske pokrajine, ne cerkvice na vrhovih gričev, ne senc pod košatimi lipami na cerkvenem dvorišču, ne domače govorice in mehke besede prijateljeve.

Iz sanj ga je prebudil vlak, ki se je ustavil tik ob njem. Zvočnik je zahreščal. Tedaj je Slavka zgrabilo pri srcu: Metlika, Semič... Pred očmi mu je stala Bela krajina z vsemi svojimi sončnimi pobočji, prijaznimi in gostoljubnimi domačini. Spomini, ... Slavko se je ob svoji stvarnosti šele zavedal nepopravljivosti tega, kar je bilo. Kaj, ko bi stopil na ta vlak?, se mu je zaiskrilo v sreči, našel bi v njem topla belokranjska srca. Toda ne. Zavedel se je dolge poti, ki ga je čakala. Končno je v večernem vraku prišel njegov

vлак. Okna potniških vozov so bila razsvetljena. Ljudje so tekali od izhoda k vratom, drugi so se živčno pogovarjali : še zadnje besede, morda čustveno slovo, roka se je dvignila vsslovo, pomahala in že se je začul enakomeren ropot koles pod vagoni, ki so udarjali ob konce tirov.

Ko je Slavko stopil na vlak, je šla z njim tudi bolečina, ki ga je prej spremljala. Ni se je mogel otresti, niti z nasmejanim obrazom, s katerim je hlinil veselje, niti v pogovoru z molčečimi sopotniki. Tu pa tam je nočno temo, ki je silila skozi okno, presekala z dolgo svetlo črto električna luč. Morda hiša, si je mislil Slavko. Spet je pomislil na prijetnost in domačnost okolja, ki ga je prej obdajalo. Vlak pa ni poznal usmiljenja. Kot iz uma je hitel naprej, naprej. Čimprej, tem bolje, ne meneč se za krike, ki so vstajali v duši. Slavko je tedaj razumel Župančičeva, bol, vedel je stvarno, da je tudi njega vlak trgal od rodne zemlje, od Bele krajine, od belih brez, od ljubljanskih ulic, od Svetogorske Kraljice, od vseh spomincv. Neznana sila pa ga je vlekla stran, v tujo deželo, med tuje ljudi, v nova doživetja.

Tedaj se je pred vrati oddelka nekaj posvetilo v rahlem soju luči. Prikazal se je prijatelj - bogoslovec, od začudenja je Slavku zatrepetalo srce: "Vendar nisem sam, vsaj ta dva dneva vožnje." Stisnila sta si roke in od začudenja je komaj stekla beseda. Našli sta se dve srci z istimi cilji, le da je eno že tik ob uresničitvi želja, drugo pa komaj na dobrem začetku. Oba imata isto pot, le da ju loči kraj. Pogovor je tekel brez krāja, saj se je v srcu nabračk dovolj snovi po tako mučnem in mrzličnem razglabljanju. Spoznala sta se natančneje, nato pa sta stopila na hodnik. Dobrodušni sprevoznik ju je z nasmeškom spustil na prazne sedeže prvega razreda. Povedala sta si spomine in doživetja zadnjih dni, obrala prijatelje, znance in se končno ustavila pri izredno veselih in razpoloženih sopotnikih, ki so ju spremljali. Bogoslovec je potožil, da mu presedajo s svojimi zafrka-

vanjem. Čeprav je bila noč, ni hotelo biti spanca. Postajala sta čedalje bolj vesela, posebno, ko se je oddelek napolnil s potniki. Noč je že prehajala v jutro. V oddelek je stopila na neki postaji ob Banjaluki mlada bosenska mati z otrokom. V zadregi je iskala sedež. Verjetno ni pričakovala, da bi ga dobila, posebno ne od tako veselih, mladih vojakov. Pozneje je pripovedovala Slavku, da se zelo čudi, kako da ji je eden od prijateljev naših dveh popotnikov tako plemenito ponudil sedež in stopil na hodnik. Vendar pa otroku nekaj ni bilo prav. Zajokal je, spanec se ga ni polastil prej, dokler ni zaspal udobno zleknjen v naročju svoje matere in na Slavkovih kolenih. Šele sedaj je popotnike zajel spanec. S hodnika je rahla luč svetila na popotnike in gledala utrujene glave, ki so prosto padale na ramena. Prijateljica sta kramljala dalje. Končno je Slavko stopil k rahlo priprtemu oknu na hodniku. Zapihal je mrzel veter. Slavko je že po vetru spoznal, da ni več doma, da je že daleč, spet sam in da je bilo srečanje v vlakih le bežen privid.

Ob tiru so se vrstili temni telefonski drogovji, ki so držali zvezo z domovino, z vsemi prejšnjimi doživetji in spomini.

Slavko se je spomnil prijateljev, ki jih bo zvonec vsak hip prebudil iz sna in postalo mu je lažje.

Hilmo

KOTIČEK ZA SMEH

Po natpisu za novega direktorja :

Bi lahko postal direktor pri vas ?

- Ste neumni ?

Če je to edini pogoj...

Náša kronika

P A P E Ž J A N E Z D O B R I I N Š E K A J

Na praznik svetega Jožefa smo v našem semenišču prisostvovali prireditvi z naslovom Papež Janez Dobri. Namen prireditve je bil predvsem v tem, da bi se semeniščniki spoznali z življenjem in delom tega velikega, v svetu tako priljubljenega papeža. Drugi namen pa je bil poživiti vsakdanje semeniško življenje, ki postaja včasih preveč enolično.

Prireditve se je začela ob 17.^h Po kratkem uvodnem govoru je g. spiritual v nekaj potezih podal življenje papeža Janeza Dobrega. Nato so nastopili pevci in harmonikarji. Pričelo se je tekmovanje. Najprej je nastopila tričlanska skupina iz prvega razreda. Odgovore je ocenjevala štirčlanska komisija. Prvošolci so na prvi vprašanji odgovorili brezhibno, pri tretjem vprašanju pa se jim zataknilo. Skupno so dosegli 57 točk. Nato so sledile še tekmovalne skupine iz drugega, tretjega in četrtega razreda. Med tekmovanjem pa so nastopili recitatorji, nastopil je tudi harmonikar s pevci, kitarist pa nam je ob spremljavi kitare zapel pet popevk. Drugi razred je zaslužil 40, četrti pa 58 točk. Zmagal je tekmovalec Smiljan iz tretjega razreda, ki je nastopal sam. Prireditve so zaključile glasbene točke.

Jože

N A Š E S R E Č A N J E

20. marca so se naši nogometaši pomerili s semeniško reprezentanco iz Ljubljane. Bogoslovci so dopotovali v Vipavo šele ob pol štirih, zato se je tekma pričela precej pozno, šele nekaj minut čez štiri. Bogoslovci so nastopili v precej močni pos-

tavi. Začetni udarec so imeli oni.

Že v začetku silovito napadejo in dosežejo prvi gol, katerega pa je sodnik razveljavil zaradi "ofsajta". Nato so sledili napadi naših, ki pa ni so bili dovolj učinkoviti. Nekje sm di prvega polčasa so bogoslovci dosegli prvi uradni zadetek. S tem pa še ni bilo konec. Naši igralci se se za lo trudili, da bi dosegli vsaj minimalni poraz, a niso imeli sreče. Bogoslovci so spet prodirali. Naša obramba jih je nepravilno ustavila in sodnik je piskal prekršek. S tem so dosegli napretniki že drugi gol. Nevarnih akcij še ni bilo. Konec, a obramba in včasih tudi vratar so odbili najhujše. Končno je minil prvi polčas. V drugem polčasu so imeli naši napadalci več sreče. Dosegli so častni zadetek, ki ga je zabil Lojze. Bogoslovci so še vedno napadali. Dosegli so tretji gol. Končni rezultat tekme je bil 3 : 1 za bogoslovce iz Ljubljane.

Tako smo imeli spet priliko navezati stiko z nekdanjimi sogojenci, saj je bila večina igralcev nekda v našem semenišču. Po tekmi smo ob čaju veselo zapeli in se še enkrat pozdravili z željo, da se še kdaj srečamo. Morda na povratnem srečanju v Ljubljani?

ISKRE SPORT -m

P L A N I C A

23. marec 69.

Startali smo z običajno zamudo nekaj minut čez šest. Avtobus je vozil počasi. Nebo je bilo pokrito s sivimi oblaki. Prav nič živahno ni bilo, nekateri so celo spali. Šele od Ljubljane naprej je postala pot zanimivejša. Po gorenjski cesti smo hiteli mimo Kranja proti Jesenicam. Nad slavno gorenjsko cesto smo bili precej razočarani, saj je vse prej, kot gladka. Peljali smo se mimo znanih vasi. Videli smo Vrbo, Lesce, blejski grad, ... Nad mostovi se je začela kolona. Ko smo se peljali skozi Jesenice, so me prevzeli ču

dni občutki. To mesto ima čisto industrijsko podobo. V okolici mesta se bočijo velikanski kupi žlindre, iz katere se neprestano kadi. Sploh pa so Jesenice črno mesto. V zrak kipijo plavži in nad mestom leži moreč oblak dima, ki sili v grlo in lega na pljuča.

Nad Jesenicami se dolina zoži. Na pobočjih ob cesti se vidi vse polno teloha. Nekje smo se ustavili. V obraz nam je zavel svež in čist gorski zrak. Tudi Sava dolinka je bila čista in bistra. pravzaprav ni bila večja od potoka.

Snega ob cesti je bilo vedno več. Pri Martuljku se je dolina spet razširila. Škoda, da je bilo oblačno in nismo videli okoliških vrhov. Nad Martuljkom smo se spet uvrstili v kolono. Naprej je šlo prav po polževo. Se peš bi šli hitreje.

V Logu nas je za kratek čas pozdravilo sonce, a se je že čez nekaj minut sramežljivo skriloo za oblake. Peljali smo se skozi Kranjsko goro. Pravo turistično središče je to. Nad vasjo je bô bilcopolno smučarjev, ki so izrabljali svoj dopusta na gladkem snegu.

V koloni smo se počasi prebijali skozi Podkoren proti Ratečam. Videli smo osebne avtomobile, ki so jih lastniki parkirali kar na dementirani železniški progi. Naš avtobus se je ustavil pri nekdanji železniški postaji Rateče-Planica. Ker je bilo že precej pozno, smo pohäteli peš proti skakalnici. Povsod je bilo že vse polno ljudi. Vsi so hiteli v Planico.

Naenkrat nas je ustavilo hupanje policijskega avtomobila. Čez nekaj trenutkov se je mimo nas pripeljala kolona krasnih avtomobilov. V enem od teh se je peljal predsednik republike Josip Broz-Tito s soprogo. Zadnji čas smo prišli do skakalnice. Pogled na velikanko je bil veličasten. Strmel sem, saj od blizu še nisem videl takega čuda. Porazgubili smo se med ostalih 40 000 gledalcev. Nekaj minut čez pol enajsto smo zaslišali slovesno uvodno glasbo. Napovedovalec je po zvočnikih naznanil slovesen začetek tretjega dneva skokov na novi 160-metrski velikanki. Pokrovitelj tekmo-

vanja - predsednik Tito - je izpustil v zrak, simbolično jačo golobov, ki so nad glavami množici poleteli v neznano.

Skoki so se začeli. Občudovali smo pogum in spretnost skakalcev. Tudi naši so se kar dobro izkazali. Največ pa je obetač češki skakalec Jiří Raška, ki je prejšnji dan dosegel nov svetovni rekord : 164 m. A rekordi so kratkotrajni. V tretji seriji je skočil nemški skakalec Wolf 1 meter več : 165 m. Videli smo tudi nov jugoslovanski rekord : 150 m. Postavil ga je Štefančič. Ljudem je marsikdaj zastala sapa, ko je kdo od skakalcev padel in se nevarno kotalil po strmi ni. Na srečo se je vse dobro izteklo. Še večkrat se je množici v prijazni dolini pod Poncami izvil vzklík navdušenja, začudenja in veselja.

Med odmori sem si ogledal zanimive naprave za radijski in televizijski prenos skokov. Ko se je končala tretja serija skokov, sem preskočil 2 grajo in hitel k tekmovalcem. Uspel sem dobiti nekaj avtogramov, obenem pa sem slišal razne intervjuje za časopise in radio.

Potem je bilo treba hiteti na avtobus. Sneg je postal mehak in tisti, kiso hoteli kar po bližnji cesti, so našli v smešno situacijo : vdiral se jim je do kolen in še globje.

Ko smo se spet vsi zbrali, se je naš avtobus počasi prebil na cesto. Po isti poti smo se vračali proti Jesenicam. Na Brezjah smo se ustavili za nekaj minut. V cerkvi smo pred Marijino podobo zapeli dve pesmi in zmolili litanije. Vsak je zaupal Mariji še svoje osebne stvari in jo prosil za to in ono, pa smo se spet odpeljali.

V Kranju smo šli najprej v Prešernov gaj, kar presenetila me je skromnost, ki vlada na grobovih naših velikih pesnikov : Prešerna in Jenka. Vendar je tu zelo lepo. Spomladi in poleti mora biti še lepše, v prijazni senci in rahlem šelestenju belih brez. Obiskali smo tudi Prešernov dom v Kranju. - hišo, kjer je Prešeren stanoval med svojim službovanjem. V pritličju in kleti

Smo si ogledali dve likovni razstavi/ razstavljene so bile tudi reprodukcije prvega impresionističnega slikarja Claude-a Moneta /.V prvem nadstropju smo obiskali prostore nekdanjega Prešernovega stanovanja. Videli smo njegovo pohištvo, akte, rokopise, zbirke njegovih del,... Za kratek čas smo se ustavili tudi v dekanijski cerkvi, ki je važen objekt naše gotike. Pri cerkvi smo zagledali veličasten spomenik našemu največjemu pesniku.

Ko smo se spet znašli na avtobusu, smo bili že bolj živahni. Za nami je ostal Kranj, Ljubljana,... Med dežjem so začele padati posamezne snežinke. Ko smo zavili proti Črnemu vrhu, je samo še snežilo. Snega je bilo čedalje več. Tudi cesta je postajala precej gladka. Peli smo in gledali skozi okno v naravo, ki se je spomladi ogrinjala v bel plašč. Le šoferju je šlo bolj trdo, ker je začelo avtobus zanašati. Fantje so radi ustregli njegovi želji in se nagnetli v zadnji del avtobusa. Zdaj je šlo bolje. Tudi pesem je postala bolj vesela.

Pozno je že bilo, ko smo se vrnili v Vipavo. Polni lepih vtisov nismo mogli takoj zaspati, čeprav smo bili utrujeni.

Pot, rekordi,...

Zvone

N A Š E P I S A N J E

Dragi fantje !

Ko pregledujem Vaše prispevke za ISKRE, vidim, da se mnogi borijo z osnovnimi težavami pisanja. Radi bi sestavili spis v prozi, drugi se spravijo celo na pesmi, a jim ne gre od rok. Zdi se mi potrebno dati nekaj navodil za pisanje bodisi proze, bodisi pesmi. Morda bo komu od Vas prav prišlo.

Najprej se ustavimo ob prozi, črtici, noveli, krajši povesti, poročilu, oceni, reportaži, itd.

Zastavimo si tri najpotrebnejša vprašanja, na katera si bomo skušali na kratko odgovoriti :
Kdo, kaj in kako naj piše ?

I. - Kdo naj piše? p i š e ?

Pisatelj Anton Ingolič je nekoč svetoval mladim dijakom : Piše naj tisti, ki ima izredno veselje do pisanja; zraven pa še poseben talent, nekaj, kar te od znotraj spodbuja k pisanju lčitega o bojnega nimaš, se nikoli ne sili k pisanju !

Ne zadostuje torej samo navadna želja po uveljavljanju, da bi tidel svoj spis in svoje ime objavljeno v listu, ali knjigi. Kakor za petje ni dovolj samo veselje, pevec mora imeti tudi dober glas in posluh - podobno moraš imeti tudi za pisanje nekaj, kar te od znotraj navdihuje in sili k razodevanju svoje notranjosti. Zato pravi pisatelj piše le, kadar je dobro razpoložen, to je, ko začuti kak poseben navdih in spodbudo. To pa ni vsak dan enako. Tako trdijo vsi dobri pisatelji. (Čankar, Finžgar, Meško, Prežihov Voranc, itd.) Podobno čutijo tudi pesniki, skladatelji, slikarji, kiparji, vsi umetniki.

Ivan Čankar je povedal bratrancu Izidorju ob njegovem obisku: "V notes si zapišem eno samo besedo, ali stavek, ki ga vlačim leta in leta s seboj, dokler ne pade kot zrel sad sam od sebe."

O Michelangelu vemo, da je slikal Sikstinsko kapelo zelo "neredno". Sprva je delal par ur na dan, drugič samo pol ure, nekoč je ves dan napravil eno samo potezo na sliki. Nato je odšel z doma in ga ni bilo več tednov nazaj. Papež Julij II. se je zato hudo jezil nanj in ga je ba-je pričakoval s palico v roki. Umetnik pa je ves ta čas hodil okrog, tuhtal in razmišljal o vseh podrobnostih svojega dela. Nenadoma se mu je posvetilo. Vrnil se je na oder in začel hitro slikati. Delal je od jutra do večera in še pozno v noč, kot je pač čutil navdih.

Če hočeš torej dobro pisati, veliko razmišljaj

o svojih idejah, junakih, dogodkih, itd. Ko boš do bil navdih, pa se loti pisanja !

II.- Kaj naj napišem ?

Spet nam naročajo pisatelji : Pisati moreš in moraš le o tem, kar dobro poznaš, kar si sam doživel doma, v šoli, kjerkoli. Pa še takrat piši le take stvari, ki so te močno vznemirile, pretresle, prijetno, ali neprijetno, da te kar silijo, da spregovoriš, da jih posreduješ drugim, da bližnjega potolažiš in razveseliš.

Takih doživetij je vsak dan dovolj, samo prislusni sebi in okoličnici, bistro opazuj naravo in človeka, posameznika in družbo ! Vsak hip se ne kaj zgodi, morda so to drobni dogodki, a so značilni za tvoje mišljenje in čustvovanje, značilni pa tudi za naš čas.

Če te je kaj res vznemirilo, dobro pretehtaj in iskreno napiši ! Nikar pa se ne loti stvari, ki jih ne poznaš dovolj !

Nekdo mi je poslal dobri dve strani dolg spis o misijonarju. Dobra polovica spisa govori na čisto dolgo in široko o slovesu od doma in o prihodu mladega misijonskega kandidata v daljno Afriko; to je trajalo komaj en dan; ker je potoval z letalom. V drugo polovico teksta pa naš pisec stlači kakih trideset let misijonarjevega šolanja, delovanja in trpljenja. - prav do mučeniške smrti.

Zakaj je ta spis zanič ?

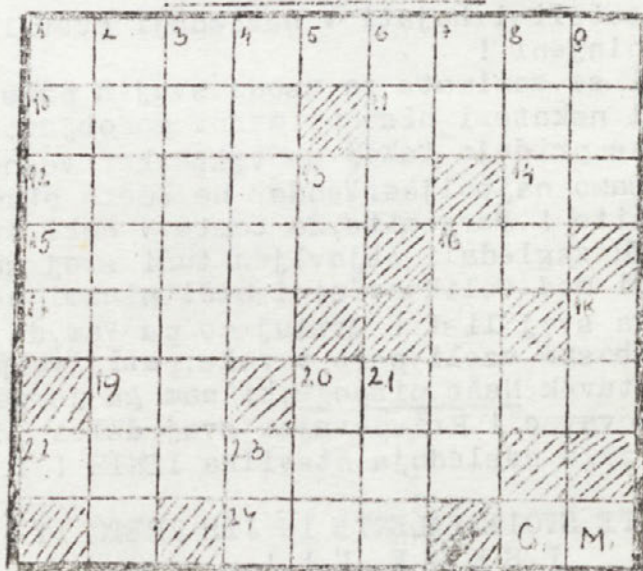
- 1) Ni sorazmerja med obema deloma, kar vsakdo takoj opazi.
- 2) Druga polovica je popolnoma zgrešena, ker je snov nedomoljiva, površno in nepovezano podani dogodki brez reda in utemeljitve. Vse je le plod čitanja misijonskih poročil. Kako bo mogel 16-letni fant zadovoljivo podati misijonarjev lik, njegovo delo in tisoč problemov, s katerimi se mora ubadati tekom dolgih let v tako odmaknjeni deželi ? Nemogoče !

Zato ne piši o stvareh, ki jih ne poznaš in ne dojameš !

Od vse te pisarije bi mogel opisati kvečjemu le slovo mladega fanta, semeniščnika, ali že duhovnika, ki zapušča domovino in odhaja v daljno, nepoznano deželo. Torej samo en izsek od celote in sicer tak del, slovo, ki si ga videl ali si ga že sam doživel. (dalje)

Svetovavec

K r i ž a n k a

Vodrovno : 1. vrsta energije-10. moško ime-11. moško ime-12. nespreten-14. oziroma zaimek-15. gorska cvetlica (rododendrum)-16. osebni zaimek-17. angleško žensko ime-19. nogometni klub-20. kemični element (H)-22. največji slapovi na svetu-24. sla -

Navpično : 1. rimsko ime za Ljubljano-2. priprava za likanje-3. ljubzensko pesništvo-4. del rastline-6. naše ime za največjo nemško reko-7. kratica za 1. skleno-8. vrsta bonbonov-9. veznik-13. kratica za ekipo-18. angleško "v redu"-19. tekoči na-20. pojav na morju-21. osvežilna pijača-23. gorska streža

116. H₂O

G.M.

SPOROČILO UREDNIŠTVA

Prej, kot po enem mesecu ste dobili v roke novo številko ISKER. Kot vidite, je to velikonočna številka.

Poskrbite, da bosta rubriki

PLANINE VARUJO

in POČITNIŠKI SPOMINI,

ki bosta začeli izhajati v naslednji številki, vedno napolnjeni !

Nekateri se zanimajo za usodo svojih prispevkov. Žal nekateri niso primerni za objavo, drugi pa ne pridejo takoj na vrsto, ker vedno izberemo samo najboljše. Vendar ne smete olupati ! Še pišite ! Verjemite, da boste v neki številki ISKER zagledali objavljen tudi svoj sestavek ! Tudi med velikonočnimi počitnicami ne pozabite na svoj list ! Svetujemo pa Vam, da še preden boste vzeli pero v roke, razgladite preberete sestavek Naše pisanje, ki nam ga je poslal g. svetovavec ! Prispevajte svoj delež, da bo kmalu izšla naslednja številka ISKER ! ! !

IZKOPIJTE SVOJE TALENTE IN JIH PRETOPITE V
I S K R E ! ! !

Uredništvo

I S K R E - glasilo slovenskih semeniščnikov
v Vipavi

Ureja uredniški odbor: Kokalj Zvone, Ramuta
Jože, Milharčič Lojze in Stržaj Jože ;

Naslov uredništva : Vipava 149., p. Vipava ;

Odgovorni svetovavec : dr. Tone Požar ;

Naslovna stran in likovna oprema: Sever An-
drej in Jaksetič Vlado ;

Razmnoženo v 200 izvodih ;

Tiskar Zora & Co.

Prejeto